

HOOFDSTUK 1

Een ijselijke schreeuw.

Marie Teugels opende langzaam haar ogen. Ze zag niks. Alles was aardedonker.

Ze kreunde door de stekende, ondraaglijke pijsnscheuten in haar hoofd. Het leek wel of er priemen in haar nek staken.

Ze sperde haar ogen open, maar sloot ze onmiddellijk weer. Iets drukte tegen haar oogkassen en dat irriteerde haar ogen. Er klopte iets niet. Sterker nog, er was iets heel erg mis. Ze wilde haar rechterarm omhoog brengen, maar slaagde er niet in. Een poging met de linker dan. Toen ze tot het besef kwam dat ook die muurvast zat, begon ze in paniek te raken en kreeg nauwelijks lucht. Ze voelde een vreselijke druk op haar borstkas. Een verlamdende benauwdheid overviel haar. Haar hart bonkte keihard tegen haar borstbeen. De hartslag dreunde in haar oren.

Haar vingers klauwden in iets vochtigs. Iets korreligs. Wat was dat? Haar angst groeide. Het was alsof een of andere smerige parasiet zich overhaast deelde en haar lichaam terroriseerde. Haar aandacht ging naar haar tenen. Wat was er fout met haar tenen? Ze bewogen voor geen millimeter en prikten pijnlijk.

Marie bood weerstand en spande haar spieren, maar geen van deze inspanningen bracht haar ledematen in beweging. Het was alsof ze in beton waren gegoten.

Wat was er in hemelsnaam gebeurd? En waar was ze?

Ze probeerde zichzelf moed in te spreken.

Ademhalen. Rustig blijven. Nadenken. Probeer je op zijn minst te herinneren wat er is gebeurd.

Maar ze herinnerde zich niks. Helemaal niks. Waarom weigerde haar geheugen om iets prijs te geven? Ze zocht naar flarden van

beelden die een antwoord konden geven op haar vragen. Maar ze kon zich niet concentreren en was zo ontzettend in de war door dat akelige zwarte gat dat haar de toegang tot het verleden weigerde.

Een zwoele, warme wind aaide haar wang en zwiepte de geur van aarde tot diep in haar neusgaten. Een ding was zeker. Ze was buiten. Maar waar? En waarom? Het besef dat ze buiten was, dat haar hoofd boven de aarde uitstak en ze toch nog kon ademen, deed haar even hopen...

Ze ondernam een nieuwe poging om haar voeten in beweging te krijgen en spitste haar oren. Ze hoorde een onheilspellend, akelig en krijsend geluid, dat aanzwol in de duisternis en langzaam dichterbij kwam. Ze klemde haar kaken op elkaar en voelde iets verschuiven voor haar ogen. Jezus!

Ze was blinddoekt. Haar keel kneep dicht en haar luchtwegen en ingewanden trokken samen. Doodsangst kroop als een slang door haar lichaam, kronkelde door haar aderen en wikkelde zich rond haar zenuwbanen. Ze wist het, ze besefte het, ze voelde het. Ze was een slachtoffer. Een slachtoffer dat was begraven. Haar lichaam zat onwrikbaar gevangen in de schoot van Moeder Aarde. Haar wangen begonnen koortsachtig te trillen en de zweetdruppels op haar voorhoofd biggelden als dikke tranen naar haar ooghoeken. 'Aaaaargh... Help! Hoort iemand mij? Help me! Help me!'

Weer dat afschuwelijke gekrijs.

Iets in de omgeving van haar oor bewoog en maakte een fluitend geluid. In een reflex trok ze bruusk haar hoofd weg, maar begon onmiddellijk te kermen van de pijn. De nekpijn was moordend.

Omdat ze het gekriebel nu aan haar oorlel voelde, begon ze ooverdovend te gillen. Misschien waren het wel vingers. Mannenvingers...

'Neeeeeeee,' schreeuwde ze. 'Neeeeeeeeee... Blijf verdomme van me af en haal me hier uit. Ik wil weg. Ik wil hier niet zijn. Ik wil naar huis. Help!'

What the fuck? Nu voelde ze iets in haar nek. Iemand was haar aan het treiteren, aan het tergen zelfs. ‘Hou ermee op,’ huilde ze. ‘Wie je ook bent, hou er direct mee op! Dit is vast een vergissing. Een hele grote vergissing. Ik ben niet de persoon die je zoekt. Ik heb niks misdaan. Helemaal niks.’

De wetenschap dat ze niet wist of iemand haar begluurde of naast haar stond of zat, maakte dat het bloed in haar aderen stolde.

Marie wilde haar bloed voelen stromen, haar tenen krullen of haar handen tot vuisten ballen. Ze ondernam een nieuwe poging, maar een tel later ontsnapte er een gefrustreerde schreeuw aan haar lippen.

Plots flitste er een herinnering door haar hoofd. Ze was gaan joggen met haar hond Gunia rond de plas van de Nekker in het Mechels Broek. Maar wat was er gebeurd dan? En waar was Gunia? Gunia, haar herdershond, zou haar nooit in de steek laten. Nooit.

‘Gunia? Gunia? Ben je hier? Kom maar, meisje. Kom!’

Haar geroep werd getemperd door een griezelig geloei.

Ze huilde nu met gierende uithalen. Haar angst was zo hevig dat hij zich als een bijtend zuur een weg baande door haar ingewanden.

Een ijselijke schreeuw.

Wat was dat nou?

‘Help! Help!’ krijste Marie. ‘Hooft iemand mij? Help!’

Ze ving de tranen op met haar tongpunt. De zoute smaak wakkerde haar dorst aan.

Niet aan denken, Marie! Niet aan denken! Het berust allemaal op een grote vergissing. Straks is alles voorbij en lig je in de armen van Patrick.

Patrick. Haar man. Zou hij al hulp ingeroepen hebben? Tuurlijk wel. Hij maakte zich vast doodongerust. En de kinderen... Truus en Margo... Zou ze hen ooit weerzien of was ze gedoemd om hier te sterven? Hier, op een godvergeten plaats. Moederziel alleen. Begraven en versterven van dorst en honger. Erger kon niet. Ze beet

zo hard op haar onderlip dat de druppels bloed over haar kin sijpelden.

Haar warrige gedachten werden verstoord door iets harigs dat langs haar lip wreef. 'Euh...?' Met een ruk draaide ze haar hoofd zodat haar wervels kraakten.

Ze wilde opnieuw brullen, tieren of krijsen, maar haar stem stakte. En dan was er de zeurende pijn in haar blaas. Ze moest zo nodig, kon het niet ophouden en liet de urine lopen. 'Waar ben ik toch in verzeild geraakt?'

Marie slikte haar tranen weg. 'Kom op, meid, moed houden!'

Plots klonk het irritante gezoem van muggen.

Omdat ze zo erg transpireerde, was ze zich er maar al te goed van bewust dat ze als een magneet fungeerde voor allerlei insecten. 'Ik wil niet op deze manier sterven,' fluisterde ze. 'Patrick, Truus en Margo, ik wil jullie terugzien. Maar ik kan niks doen. Helemaal niks. Ik ben totaal overgeleverd aan een of andere creep. God mag weten waarom. 'Waaaaaaram?' Het geluid echode en stierf enkele tellen later weg.

Eensklaps dook er een mistig beeld op voor haar geestesoog. Door een waas zag ze een dikke man in een beige short en ontbloot bovenlijf. Hij had haar pad gekruist. Had hij er wat mee te maken? Had hij haar ontvoerd? Maar waarom dan? Ze spuwde, alsof dat opheldering zou brengen.

Geloei, gepiep en krassende en klokkende kreten. Dit waren de klanken uit een andere wereld. De klanken van een nachtelijk, eng bos.

Marie begon te klappertanden terwijl de muggen er lustig op los prikten. Ze wilde liever sterven dan hier nog een minuut langer te blijven, niet in staat om iets te doen. 'Ik word gek,' stamelde ze, 'knettergek!'

Een macabere, lugubere schreeuw, gevolgd door vleugelklappen. Zoef! Recht boven haar hoofd. Ze krijste hysterisch door het geraas

ervan en het gepiep, dat nu niet langer meer te harden was voor haar trommelvliezen. Een keiharde snok aan haar haren. Pijn, alsof ze allemaal uit haar hoofd werden gerukt.

‘Help... Help me alsjeblieft...’ Haar stem stierf weg.

Toen de kerkuil de muis uit Maries haren trok om die naar zijn broedplaats te brengen, drupte er bloed in haar nek.

Lucht. Licht. Vrijheid. Vloeistof. Vier elementen waar ze zo erg naar verlangde...

Maar ze was en bleef een gevangene.

In het holst van de nacht.

Midden in een bos.

Moederziel alleen.

Als door een stroomstoot getroffen, verloor Marie het bewustzijn. Het baltsen stopte.

De beklivende stilte keerde weer in het verlaten, donkere bos.

HOOFDSTUK 2

Rani Diaz, hoofdinspecteur moordzaken, stak haar hoofd door het autoraampje en pufte. De hitte was ondraaglijk, zelfs de schaduwtemperaturen liepen op tot dertig graden. De maand augustus was onverbiddeijk en gaf zich niet gewonnen. Bloedheet was het, zonder een zucht wind.

‘Sluit dat raam eens!’ beval Bert Simons, haar collega. ‘Dan kan ik de airco aanzetten.’

‘Een verkoudheid kan ik nu missen als de pest,’ mopperde Rani. Ze wreef over haar bolle buikje. Ze was bijna acht maanden zwanger en ondanks het feit dat ze maar vier en een halve kilo was aangekomen, voelde ze zich als een olifant. De verloskundige dacht daar anders over. Telkens als ze op controle moest, had de vrouw haar een reprimande gegeven dat ze toch meer aan gewicht moest winnen. Rani had haar diep in de ogen gekeken en gevraagd: ‘Is de baby gezond?’, waarop de arts dit had beaamd. ‘Wel, als dat zo is,’ had Rani gezegd, ‘begin dan niet te zaniken over eten en kilo’s winnen. Ik zal al heel blij zijn als ik me opnieuw in een spijkerbroek kan wringen.’ Hoofdschuddend had de arts geglimlacht.

De baby woelde in haar buik. Een voetje trapte tegen haar ribben. ‘Het wordt een voetballer,’ had Frederik, haar vriend, gezegd. Bewust hadden ze ervoor gekozen om het geslacht geheim te houden. De verrassing zou dan eens zo groot zijn.

Hoewel ze het tegen niemand vertelde, vond ze het helemaal niet zo fijn om zwanger te zijn. Al die beperkingen, al die ongemakken. Niet roken, dit niet eten, dat niet drinken, pffff, ze hield zich eraan, maar omdat ze helemaal niet tegen beperkingen kon, vond ze het ook nu niet fijn. Het meest vervelende was dat ze nu bepaalde

interventies niet meer mocht uitvoeren. Administratie op kantoor was niet echt haar ding. Vandaag had ze bij haar chef, Etienne Van Damme, gesmeekt om een echte opdracht. Om van haar gezeur af te zijn, had hij toegegeven en zo kwam het dat ze de leiding had over een zaak, waar ze nu naar op weg waren. Een bouwvakker had hen gebeld. Hij en zijn werkmakker hadden een opgerold tapijt gevonden waaruit een hand stak. Een mensenhand. Prikkel genoeg om Van Damme tot het uiterste te drijven.

Simons vloekte hartgrondig. ‘Verdomme, hè, we staan voor de brug. Waarom moet die Plaisancebrug net nu opengaan?’

‘Om een boot voorbij te laten varen, hè,’ grinnikte Rani. Het gebeurde meerdere keren per dag dat de brug die over het kanaal Mechelen-Leuven liep, zorgde voor oponthoud in het verkeer.

‘Ach, ik maak me er niet langer druk om,’ antwoordde Rani. ‘Het wordt stilaan een gewoonte.’

‘Een gewoonte?’ riep Simons verbaasd uit. ‘Zoiets word je niet gewoon. Daar heb je hopen geduld voor nodig en dat is iets wat jij zeker niet hebt.’

‘Ik woon hier een beetje verderop, in de Ridder-Dessainlaan, *remember?* Ik kom hier minstens vier keer per dag langs.’

Simons wierp haar een nerveuze blik toe, terwijl hij door zijn donkere haren harkte. ‘Weet je wat ik me afvraag?’

‘Zeg het me.’

‘Wie mijn partner wordt tijdens jouw afwezigheid.’

‘O, lieve Bert, ga je me missen?’ vroeg Rani met pretlichtjes in de ogen. ‘Leuk om weten.’

‘Ik word al misselijk bij de gedachte dat het mogelijk wel eens Olivier zou kunnen zijn,’ antwoordde hij.

‘Olivier?’

‘Olivier Kloostermans. Die vent heeft een nek van hier tot in Tokio.’

Olivier Kloostermans was nog niet lang in dienst. Hij maakte

voorlopig deel uit van een ander team, maar met die vent viel, van horen zeggen, niet samen te werken.

Rani grinnikte. ‘Jaloers omdat hij met een Porsche rijdt?’

‘Ben je gek?’ antwoordde Simons. ‘Toen jij met vakantie was, had ik die slungel mee op pad. Verwaand nest. Niks, maar dan ook niks nam hij van me aan. Meneer wist alles beter. Werden we opgeroepen voor een verkeersongeval met een zwaargewonde, die bovendien buiten bewustzijn was... en wat deed meneer...? Het slachtoffer verplaatsen. De gek.’

‘Zijn vader is een hoge piet,’ zei Rani. ‘Een notaris hier in Mechelen.’

‘*So what?* Al was hij nu de minister-president, dan nog zou ik hem een lul vinden. Ik denk trouwens dat hij homo is.’

‘Wat maakt dat nu uit?’ zei Rani verontwaardigd. ‘Homo’s zijn meestal zeer vriendelijke mensen.’

‘Meestal,’ antwoordde Simons terwijl hij aan de knop van de airco frunnikte. ‘Maar deze homo vormt een uitzondering op de regel, neem dat maar van me aan.’

‘Zes weken vliegen zo voorbij,’ gniffelde Rani. ‘Voor je het goed en wel beseft, zit ik weer naast je.’

Simons zuchtte terwijl hij in de verte staaarde en met zijn vingers op het stuur trommelde. ‘Ik hoop het,’ zei hij vertwijfeld. ‘Gelukkig is het voor een goed doel. Ik word peetvader en ben best trots.’

‘Dat zal wel,’ lachte Rani. ‘Het is ook een hele eer voor je.’

‘Ik hoop dat het een jongen wordt. Ik mag er niet aan denken dat het kindje jouw karaktertrekken heeft.’

‘Alsof een jongen mijn karakter niet kan hebben,’ wiep ze tegen.

‘Hmmm...’

‘Weet je,’ zei Rani met een twinkeling in de ogen, ‘peetvader zijn houdt ook verplichtingen in.’

‘Ja, ja en nog eens ja,’ antwoordde Simons ferm. ‘Heb je me al meermaals gezegd. Denk je dat ik mijn wereld niet ken? Soms denk

je echt dat ik achterlijk ben, hè?’

‘Ik zou niet durven,’ zei Rani terwijl ze ging verzitten in de passagiersstoel en de riempjes van haar sandalen losser maakte.

Het bewegingsmechanisme van de brug zette zich in gang.

Simons startte de motor en volgde de file. Zodra ze over de brug waren, reden ze de Brusselsesteenweg in. Simons zocht een vrije plek voor zijn wagen en wees naar de overkant van de straat. ‘Daar is het,’ zei hij.

Rani knikte.

‘Zal het gaan voor je?’ vroeg hij bezorgd.

‘Bert?’ antwoordde Rani fel. ‘Ik ben zwanger, niet ziek.’

Hij kreeg niet eens de tijd om te antwoorden. Rani stapte, zoals steeds, als eerste uit de auto. Simons vergrendelde zijn wagen en had moeite om haar bij te benen. De zwangerschap had haar vurige temperament niet gemilderd, integendeel.

Rani betrad de werf.

‘Hallo,’ riep ze. ‘Politie. Is daar iemand?’

Ze baanden zich een weg tussen zand, bakstenen en betonblokken. Plots zagen ze een fors gebouwde man van rond de veertig, met een gele veiligheidshelm en gehuld in een grijs werkpak, hun richting uitkomen. ‘Eindelijk,’ zei de man nerveus. ‘Zoiets kom je niet alle dagen tegen. Ik dacht dat mijn laatste uur geslagen had.’

‘Ik ben inspecteur Diaz en dit is mijn collega, inspecteur Simons.’

De man knikte. ‘Ik ben André,’ hakkelde hij.

‘Vertel eens,’ begon Rani. ‘Wat is er juist gebeurd?’

‘Ja, dat kan ik u niet zeggen, hè, inspecteur,’ zei hij kortademig. ‘Het enige wat ik u wel kan vertellen, is dat ik een lugubere vondst heb gedaan. Kom maar met me mee en kijk zelf.’

Ze volgden de man die hen mankend voorging. Enkele minuten later zagen ze het. Een opgerold tapijt met roodbruine en groenachtige vlekken met daaruit een mensenhand. Rani trok slofjes en handschoenen aan, hurkte, ontrolde het tapijt en bestudeerde het

lijk dat in het tapijt zat. Op het eerste gezicht waren er geen verwondingen. Ze hief het hoofd en keek André aan. De werkmans die ondertussen vuurrood zag, veegde met een witte zakdoek de zweetdruppels die tot in zijn nekplooiën waren gelopen weg.

‘Heeft u of een van uw collega’s het lichaam aangeraakt?’ vroeg Simons.

De man schudde het hoofd waardoor de nieuw gevormde zweetdruppels in het rond vlogen. Simons trok een vies gezicht en zette een stap naar achteren.

‘Nee,’ hikkelde André. ‘Nee, natuurlijk niet, we hebben niks aangeraakt. We hebben alleen met afschuw gekeken.’

‘Nou goed,’ zei Rani begripvol. ‘We wachten op de wetsdokter. Hij zal hier zo meteen zijn.’

De vuurrode kleur trok langzaam weg uit het gezicht van de man. In plaats daarvan werd hij krijtwit.

‘Gaat het wel met u?’ vroeg Simons.

‘Niet echt,’ antwoordde André, die zich nu langs de muur tot op de grond liet zakken.

Rani nam een flesje water uit haar handtas en overhandigde het hem. ‘Hier, drink maar op,’ zei ze. ‘En rustig in- en uitademen. Diep in en dan weer uit. Het komt allemaal goed.’ Ze besepte de ironie van wat ze net had gezegd. ‘Alles komt helemaal goed... Met u, bedoel ik...’

Met bevende hand nam de man het flesje van haar aan en dronk voorzichtig een slokje.

Toen ze er zeker van waren dat het wat beter ging met André, verkenden Rani en Simons het terrein. ‘Ik vraag me af of we hier veel aanwijzingen zullen vinden,’ zei ze tegen haar collega. ‘Overall voetstappen, sigarettenpeuken, colablikjes, bierflesjes en zelfs stukken plastic. Alles platgetrapt. Begin hier maar eens te zoeken naar bruikbare sporen. Dagen werk als je het mij vraagt.’

Haar mobiel rinkelde. Ze maakte zich bekend en klapte het toe-

stel onmiddellijk weer dicht. ‘Frederik is er,’ zei ze. ‘Ik loop hem even tegemoet.’

Frederik Matthieu was Rani’s vriend en tevens de vader van haar ongeboren kind. Ze woonden nu meer dan een jaar samen. Ze was nog even verliefd als toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten, tijdens een interventie van een moord op een jonge vrouw in een hotel op de Vismarkt.

Een brede glimlach verscheen op zijn gezicht toen hij haar zag. Rani vertelde hem kort en bondig wat ze wist. Hij gaf haar een passant een aai over haar wang en liep met haar mee tot bij het lijk. Simons nam ondertussen notities van wat André hem nog te vertellen had.

Frederik trok zijn witte pak, zijn handschoenen en zijn slofjes aan en onderzocht het lijk.

Rani hield even de adem in toen ze het stoffelijk overschot van de graatmagere, jonge man opnieuw voor zich zag. Zijn ogen waren open en het was alsof hij haar aanstaarde.

Frederik begon aan de uitwendige vaststellingen. Toen hij de rectale temperatuur genomen had en de huid had bestudeerd, wist hij Rani te vertellen dat het slachtoffer nog geen 24 uur dood was.

Rani kruiste de armen en keek bedenkelijk. ‘De marmeren tekening is nog niet op de handen te zien. Dus ik had ook al mijn conclusies getrokken.’

‘Je bent bij de pinken, schat,’ zei Frederik. ‘Er zijn nog niet voldoende rotingsgassen.’

‘Hoezo?’

‘Wanneer die veelvuldig aanwezig zijn, drukken die het bloed naar de weefsels van de minste weerstand. De venen.’

Rani knikte geïnteresseerd.

‘Al enig idee van het tijdstip van overlijden?’

‘Rond middernacht.’

‘Leeftijd van het slachtoffer?’

‘Ik schat om en bij de dertig.’

‘Oké,’ zei Rani. ‘Ik laat je verder werken en geef ondertussen instructies aan de teamleden.’

Een uurtje later verlieten Rani en Frederik het pand. Simons bleef bij het team om een oogje in het zeil te houden.

Verder lezen? Bestel snel het boek!